

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra KOMMISSIONÆREN

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 441. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737871216720/facsimile.pdf> (tilgået 06. august 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Der løb atter mange Stemninger og Billeder gennem den københavnske Timelærers Sind, mens den gamle Karl talte. Et roligt Liv i Fødebyen, Frihed for den opslidende Gerning, en Haveidyl i Steden for den lange, lige, banede Vej, han stavrede henad, og som absolut udmundede i en fattig Alderdom! Goethes Vers: Ich denke dein, wenn mir der Sonne Schimmer, dukkede op i ham med Reichardts bløde Melodi. Ord og Musik tryllede ham tilbage i en glad og forhaabningsfuld Tid, da han troede paa Livets uendelige Gæld til enhver brav dansk Student og paa dens sikre Afbetaling i faa Terminer med korte Mellemrum.

Han tav, og Anders Olsen tav ogsaa en god Stund. Anders gabede saa et Par Gange og sagde:

— Vi er nok bleven tidige til at sidde lidt paa Sengefjællen. Nu skal jeg lyse Dem ind, Pæddersen . . . ja det er rigtigt, sov paa det først.

Men Thorvald Petersen sov ikke den Nat. Det var, som om Anders havde dryppet roget i hans Blod, som tvang ham til at gaa ud til Vandmøllen den næste Morgen. Ja, den Mølle og dens Omgivelser var ganske uforandrede. Han kunde med sin Stok naa Tagskægget paa Stuehuset. Endnu brummede de gamle Hjul nede i det gamle Brædeskur, endnu hvirvlede Melstøvet ud gennem Møllehusets øverste Dørlem og pirrede i Næsen med sin tørre, skarpe Lugt, endnu sivede Aaens Vand i Fodstien langs Bredden, endnu stod den af Lav gulprykkede Træbænk med de rasne Søm under det enlige Asketræ, der knejsede paa en Jordhøj. Thorvald Petersen steg op ad de forfaldne Trin og satte sig paa Bænken. Den dæmpede Susen fra Møllens Hjul og Vandets Fald fra Stigbordet, Knitren og Surren mellem Sivene, af og til et Plask af en Frø eller en Fisk, en Gøen af en Hund, et Gal af en Hane var de eneste Livsyttringer i Landskabet. Thorvald Petersen sad og sank hen i sig selv. Hvor længe? Det anede han ikke selv; det var vel et Par Timers Tid.

Saa lød der Trin paa Stiens fugtige Jord. En høj Dame i et graat Foraarsstykke kom gaaende. Thorvald Petersen blev ikke forbavsset; det var ham, som alt var lagt for af Nornerne; han ventede Juliette. Damen vilde til at vende om, da hun saa en Mand paa Bænken. Thorvald rejste sig og hilste. Damen saa vist paa ham gennem Sløret, der faldt ned over Næsetippen, saa rødmede hun. Hun genkendte sin ungdommelige